

Söndagen efter Jul

3 Årg. Ev. Matt 18:1-5

I.N.J

Gud kom till vår jord i *ett barns* gestalt. Om det har den gångna julen handlat. Och idag är det också *ett barn* som står i fokus. Jesus ställer det framför sina lärjungar med orden: "*Sannerligen, om ni inte omvänder er och blir som barnen kommer ni aldrig in i himmelriket. De som gör sig själva små som det här barnet är störst i himmelriket*".

Barnet är alltså *centralt* i vår kristna tro. Varför, kan man undra? Vad är det med barnet som är så viktigt att Gud väljer att komma till oss i *ett barns gestalt* och att Jesus i evangeliet idag ställer *barnet* i fokus? Är det för att barn är gulliga, söta och oskuldsfulla? Knappast! Visst kan barn oftast vara det – men inte alltid. Det vet alla som har med barn att göra! Är det för att vi skall hysa barnsliga och omogna tankar om Gud, jollra och lalla i det andliga? Nej, inte heller därför! Skall vi förstå vad det handlar om idag måste vi börja med lärjungarnas fråga: "*Vem är störst i himmelriket?*". På något sätt är det ganska typiskt för oss människor att fråga så! Att hävda sig, att vara något, att komma först, att höras och synas är viktigt. Det är fint att vara stor. Jag tänker på all TV-underhållning. Det gäller att synas och dra andras blickar till sig! Och det går igen också i skolan, i kamratgänget, i vänkretsen, på arbetsplatsen och i samhället i stort. Små och obemärkta är det få av oss som vill vara. Lärjungarnas fråga upprepas med en papegojas envishet: "*Vem är störst?*", "*Vem är störst?*", "*Vem är störst?*"

Tänk efter! Var det inte just detta att "*bli stor*", som var grundorsaken till att människan föll i synd. Hon fann sig inte i att vara skapad och stå i ett lydnads- och beroendeförhållande till Gud. Nej, hon "*ville bli som Gud*" läser vi i 1 Mos. 3:15. Men när människan ville bli som Gud, då sker det oerhörda, ja, det chockartade: *Gud väljer att bli människa!* Han kommer till oss i barnets gestalt! Han blir liten, värnlös, sårbar!

Det är alltså inte genom att bli stora, som vi kommer in i Guds rike. Det har Gud själv visat när han blev människa i Jesus Kristus. Vi måste bli små. Vi måste bli som barn. För barnet finner sig i att just vara barn, någon som står i beroende, som visar reservationslös tillit, som kan vara tryggt, fast de inte vet allt, kan allt och förstår allt. Det är just det som gör barnet till den allra största läromästaren här på jorden. Är det egentligen inte helt otroligt att Jesu apostlar, som var så upptagna med att göda sina feta egon och därför trätte om vem av dem som var störst i himmelriket, blir undervisade av ett litet barn som Jesus rent bokstavligt ställer "*framför dem*".

Det var nog inte bara otroligt, utan fullständigt chockerande, för att inte säga revolutionerande, att Jesus kallade till sig ett barn, ett barn som på den tiden inte gällde för någonting, som var fullständigt rättslöst - som inte var skyddat av någon barnkonvention – som föräldrarna faktiskt kunde sälja som slav om de ville – och säger till sina lärjungar: Så här måste ni bli! Ni kan inte kräva några rättigheter inför Gud, utan komma precis som barnet, som så lite förmår och så lite förstår! Inte konstigt om lärjungarna såg ut som fågelholkar i nyllet efter den lektionen!

Vi behöver också få det barnet ställt ”*framför oss*” fast vi inte känner dess namn. ”*Ett barn*”, står det rätt och slätt. Inte heller behöver vi veta om det var en pojke eller en flicka. Barn är nämligen neutrum på grekiska! Namnlöst och anonymt står det framför oss för att lära oss något viktigt om Gud, om hans rike och hur vi kommer ditin. Och undervisningen vänder upp och ned på det mesta som gäller här i världen och sätter våra allra käraste trossatser, måttstockar och värdeskalor ur spel. Så snopet, både för apostlarna och oss, vi som trodde att vi måste bli stora också inför Gud, för att komma in i hans rike. Men vad har Jesus sagt om porten till det riket? Jo, att den är trång (Matt 7:13-14). Med andra ord: *Man måste bli liten för att komma igenom.*

Varför har vi så svårt för det, att bli små, att släppa taget om än det ena och än det andra, tills vi står där sådana vi är i oss själva, fullständigt beroende av Gud, hans nåd, hans kärlek och förlåtelse! Porten är trång det är sant! Vi har ju vårt ego, vårt självhävdelsebehov och vår egenrättfärdighet att kämpa mot. Men när vi släpper taget om detta skrymmande bagage, då vi i verklig mening blivit små, då skall vi finna att *porten är vid nog!* Och skall vi bli *så* små, då är det omvändelse som vill till. Jesus säger ju uttryckligen: ”*Om ni inte omvänder er och blir som barnen kommer ni aldrig in i himmelriket*”. Vad det handlar om är det vi skulle kunna kalla för *sinnesändring*, att *ändra sitt tänkesätt att göra helt om, att tänka tvärtom.*

Men gör det inte ont att bli så liten? Handlar det om att bli förminskad, marginaliserad, tillplattad, nedtryckt, osynliggjord, itutad: du är inget, du kan inget, du förstår inget, du är en betydelselös liten nolla? Frågar man så har man inte förstått någonting av vad kristen tro handlar om. Hör du inte vad Jesus säger i evangeliet? Har han med ett ord påstått att ett barn är värdelöst? Säger han inte tvärtom: ”*Den som tar emot ett sådant barn i mitt namn, han tar emot mig*”?

Kanske skulle vi göra oss det besväret att sätta oss ned en stund vid krubban i Betlehem och se på barnet! Där ser du Gud, hans hjärta, hans tankar och hans mening med dig och ditt liv. Han blev själv ett ringa människobarn för att du skulle kunna bli ett barn hos honom. Och att bli ett barn hos honom är ingen *förolämpning!* Jag tänker på aposteln Johannes, han som med egna ögon fick se det

där lilla barnet som Jesus ställde framför honom och hans chockade apostlakollegor - han lärde sig ju läxan och kunde långt senare, när han var långt över de 90, skriva i sitt första brev: *"Vilken kärlek har inte Fadern skänkt oss när vi får heta Guds barn"* (1 Joh. 3:1).

Ja, vilken kärlek! Jag får vara som barnet, fullständigt beroende av Gud. Jag kommer inte med krav! Jag hänvisar inte till några rättigheter. Ändå kan jag med tillit kasta mig i hans öppna famn, viss om att han tar emot mig, eftersom jag inte har något behov av att själv vara Gud. Han är ju min Gud och min himmelske Fader. Och det är genom tron på Jesus det blir så. Jag som ingen rätt har, får genom honom, *"rätten att bli Guds barn"* som vi läser i Joh. 1:12.

Vad det innebär, att vara ett Guds barn, det har Göte Strandsjö formulerat lika enkelt som innerligt i sin kända sång, och med den ville jag få sluta:

*Som när ett barn kommer hem om kvällen
och möts av en vänlig famn.
Så var det för mig att komma till Gud
Jag kände att där hörde jag hemma.
Det fanns en plats i Guds stora rum,
en plats som väntade på mig.
Och jag kände: Här är jag hemma.
Jag vill vara ett barn i Guds hem. Amen.*